

Greta -Capítols XXII, XXIII i XXIV

Un relat de: [NURIA BORRUT MULET](#)

Si el Mafré s'hagués aturat a pensar amb deteniment, què en trauria d'anar al Plèiades a parlar amb la Rita, ho hauria deixat córrer. Però era visceral, molt. La conversa de l'altre dia amb la Làlia l'havia deixat inquiet, no estava gens convençut que ella l'hagués entès. Potser tampoc s'hi aclariria amb la Rita, però era millor provar?ho que quedar?se a casa refregant?se les mans d'ansietat. I un cop presa la decisió, i de prometre's que primer de tot temptejaria el terreny abans de dir res que pogués desembocar en una baralla, es va deixar endur.

Va arribar al Plèiades cap a les dotze, quan ja hi havia un cert ambient i perquè no fos tan evident que hi havia anat per ella. Li va semblar que la cosa es presentava bé. Pel comportament desimbolt d'ella rera la barra amb els clients va creure's que estava accessible, fins i tot simpàtica. Però es va equivocar. Ella, així que el va veure, va fer-li uns morros de pam. Però ara no li quedava més remei que saludar-la, parlar de quatre foteses i fotre el camp amb la màxima elegància. Hi havia més dies que llonganisses.

?Què cony hi fots tu aquí? -li va espetegar ella.

Fins el company de barra, que en aquell moment preparava un dry martini al taulell del darrera i d'esquenes a ells, es va tombar. Sortosament, el client no semblava gaire afectat i, fins i tot, mig somreia sense badar boca.

-Què?, vols prendre res? -continuava provocant?lo ella-, perquè si no val més que moguis el cul i deixis lloc als altres. No veus que n'hi ha que s'esperen?

Ell va mirar en les dues direccions de la barra, només hi havia una parella a la punta més fosca i allunyada.

-Cony, Rita, quina rebuda!, -i dirigint-se al noi-: escolta tu, com es diu l'encarregat?, ara no me'n recordo -el noi va mirar amb cara d'espant a la Rita i després al Mafré-. Tant se val. Creus tu -tornant-se a dirigir al noi, que havia començat a allunyar-se- que li he de dir que té una cambrera molt mal educada? -però ara la mirava a ella i li feia l'ullet.

La Rita es va encongir d'espatlles i després es va creuar de braços gronxant el cos desafiadament com dient-li: Què esperes? Jo no tinc tota la nit per servir-te. Demanes? Ell va dir:

-Posi'm una canya ben freda, senyoreta. -Esperava que si li feia broma potser s'estovaria.

Ella va pitjar amb ràbia i cap avall la maneta per tal de fer rajar la cervesa. Un cop la copa grossa i panxuda va ser plena la va fer lliscar per damunt de la barra fins al Mafré, i després va estendre la mà:

-Cinc-centes.

Mai no li ho havien fet, ell pagava quan ho creia convenient. Sense immutar?se va treure's un bitllet de mil de la butxaca del pantaló, el va fer un manyoc i abans de posar?lo al taulell el va fregar com sense voler per damunt de l'aigua que havia deixat la copa de cervesa. Aleshores va agafar la seva copa.

-Quedi's amb el canvi -, va dir.

Ella l'agafà per una punta i el va deixar caure per a que s'assequés al prestatge del darrera, al costat de les botelles de whisky i de conyac, i va desaparèixer per la porta que duia al magatzem. Li hauria agradat poder veure?la per un foradet, quan s'enfurismava era un espectacle la manera com donava potades i cops de peu a tort i a dret. Sabia que ella tenia gairebé fòbia als bitllets bruts i arrugats, no entenia per què, però era així. Es va quedar dret a la barra per assaborir la malifeta, però sense trobar-li el gust. Després se'n va anar cap al salonet del fons.

Com ell havia suposat, la Rita estava enfurismada, però no havia marxat per fer una rebequeria i esvandir-se així la ràbia del damunt. S'havia tancat al lavabo a plorar, al seu voltant s'alçava un mur de maons que cimentava ella mateixa, a l'altra banda s'havia quedat la Làlia. Ell en tenia la culpa. L'odiava, li molestava fins i tot sentir-lo caminar sobre la capa de la terra, no tenia dret a viure. Es va demanar espantada si aquest era el primer pensament dels assassins abans de cometre el crim. Després es va asserenar. Es va mullar la cara amb compte i es va arreglar el maquillatge amb l'ajuda d'una mica de paper higiènic. Va dir-se que el que havia de fer era comportar-se com si ell no hi fos, com si mai hagués existit, i, si podia, explicar?li a la Làlia què li passava, i ho havia de fer aquella mateixa matinada, quan arribés a casa.

Mentre Dina Washington embogia per un noi, Mad about a boy, en Mafré ensorrava pensarós el nas dins l'escuma de la cervesa. No era la música més adient al seu estat d'ànim. Va veure que acabava d'arribar el galerista de la Klee. Li va fer senyals que s'acostés a la seva taula alçant la copa a la seva salut. L'home li va tornar el brindis amb el seu got llarg de vodka amb taronja i s'hi apropà.

En encendre's els llums van quedar al descobert les cares pàl·lides i embotides i els ulls vermells dels parroquians. El Mafré es va alçar de la cadira, amb el galerista i la seva llengua hiperactiva al darrera, l'home no havia callat un moment en tota la vetllada. Van discutir un moment qui pagava les consumicions. Per no sentir-lo més va deixar que pagués ell i va aprofitar per esmunyir-se cap al carrer, però com que va badar per si sortia la Rita, va tornar?lo a tenir al costat barbotejant-li amb una llengua tova no sabia què referent a una col·lectiva per a finals d'estiu. Li anava dient a tot que sí, només desitjava desempallegar-se'n.

En aquell moment sortien els treballadors del Plèiades i se'ls hi va apropar. Va saludar la Rita, ella va fer?li un somriure de compromís, serrant les dents. Els altres van marxar i es van quedar tots tres sols. Aleshores el

galerista va tenir l'únic moment de lucidesa de la nit i es va adonar que sobrava. Va marxar tot fent esses carrer avall.

La Rita també havia començat a passar, ell la seguia una mica allunyat, li feia no sabia què deixar? la sola al carrer en aquelles hores malgrat saber que el trajecte el feia cada nit sense companyia. Al cap de poc i prou fort com perquè ella el sentís li va deixar anar:

-Pot saber-se què et passa? Que jo sàpiga no t'he fet res que t'hagi ofès.

Com a única resposta li va arribar el soroll de les botes d'ella rebotint contra les llambordes.

-Si és per la Làlia, t'he de dir que t'equivoques de mig a mig. M'importa un colló, a mi, ella. Però sí que m'agradaria saber què li has vist tu que et fa perdre les amistats.

Ella s'aturà amb les cames obertes i va esperar que ell s'acostés per dir:

-Si t'importa tan poc com dius, pots explicar-me per què collons li vas al darrera i li expliques històries que només són fruit de la teva ment esquifida?

-Què t'empatolles? -ell es va endur les mans al cap, teatralment-. Només li vaig dir que hi va haver un temps en què tu em vas estimar, si més no sabies fingir prou bé... -I que jo encara t'estimo, va pensar incapaç de dir? ho en veu ben alta-. A més a més, t'has aturat un moment a pensar si no és ella qui em busca a mi? No sembla que jo li faci tant de fàstic al capdavant; si més no, la nit de Carnaval, mentre tu treballaves, ella...

-Ella què? Se't va follar? Doncs bon profit, tio, però no sé si te'n recordes que li faltà poc per venir amb mi!

-Au va Rita, no diguis bestieses! Tingues una mica de dignitat i de respecte per tu mateixa, ja tens una edat com per anar engalipant jovenetes mig verges. O és que potser no saps ni de què parlo?

-Ah sí, és clar, ara hem de parlar de dignitat, tu sí que en tens, no? Ha estat gràcies a l'èxit, potser? I de què cony t'ha servit, de què li serveix al teu fill, en gaudeix gaire, de la teva dignitat?

Estaven aturats en un carrer estret, a mig aire d'un i altre fanal. Ell va fer lentament la mitja volta.

-Perdona'm, Mafré -Estava lívida, la veu li tremolava-. Em sap greu, no sé ni per què t'he dit aquesta bajanada del nen.

Però ja era tard, ell enfilava decidit en direcció contrària. Es va quedar clavada veient entre mig d'un núvol de llàgrimes com s'allunyava. Al cap de poc va sentir l'accelerada del Volkswagen i començà a caminar de pressa, temia que si no es movia la màquina de vapor que li bullia dintre rebentaria i escamparia trossos d'ella als quatre vents. Només s'aturava per respirar a fons cada vegada que s'ofegava. Ara no volia pensar. L'endemà ja ho faria i ho veuria tot d'una altra manera. La nit, contràriament al que deien, no era bona consellera, no pas per a ella. Parlaria sincerament amb la Làlia, miraria d'explicar-li el batibull en què havia anat a raure la seva relació amb el Mafré, i potser li hauria de demanar perdó perquè, al principi, l'havia utilitzada, havia jugat amb ella, però havia acabat per estimar-la sincerament..., després, potser el trucaria a ell. I tornaria a començar una altra vegada. I dimarts aniria a La Clara i farien un nou assaig de La gata damunt la teulada de zenc. I d'aquí unes setmanes potser tots tres se n'en riurien.

Quan va arribar al seu carrer li va fer aprensió pujar al pis, necessitava tant el recer segur d'un cos al costat!

¿Tindria el valor de ficar-se al costat de la Làlia, ben arrapada, els genolls sota les seves natges, el pit contra la seva esquena, per respirar la seva olor tranquil·litzadora? Potser sí que ho hauria de fer, com si res, com si fos un acte rutinari, com si s'estimessin de feia temps i ja no tinguessin secrets. I demà segurament es mirarien amb uns altres ulls, i, sense esforç, començaria a explicar-se.

Abans d'entrar a l'edifici, tenia el costum de fer una ullada a la moto, aparcada a la mateixa vorera i cadenada amb la base del fanal més proper de l'entrada. S'hi va atansar mentre es palpava les butxaques per agafar les claus de casa. Li van sortir primer les de la Suzuki com una invitació impossible de declinar. No estaria gens malament anar a fer un tomb ara per les costes, no feia mica de vent i hi havia lluna. Va mirar l'hora, faltaven pocs minuts per a les quatre; va repassar mentalment si a primera hora havia de fer alguna cosa. No, no recordava res, si li venia de gust podia fer mandres al llit fins a l'hora de dinar.

No s'ho va pensar dues vegades. Es va cordar la caçadora i es va lligar el mocador al voltant del coll. Va jurar-se que no correria gaire i va afanyar-se, no fos cas que se'n penedís, a extreure els guants d'emergència que amagava sota del seient i que podien a combustibles. En menys de cinc minuts deixava Sitges en direcció a les Costes del Garraf.

La Làlia despertà amarada de suor i va saber que la Rita encara no havia arribat. Va suposar que era d'hora. Va mirar cap al despertador: les quatre quaranta-tres. No, no era pas d'hora, hauria de ser ja a casa. Una esgarrifança li va fer petar les dents, li tornaven al cap esquincalls del malson que l'acabava de despertar. Lentament, i a mida que els ulls oberts se li adaptaven a la foscor, el menjador es definia. Quin somni estrany!, des de l'estat de vigília no semblava tan paorós com això, i potser seria una bona història per escriure. Però haver d'encendre el llum, deixar la crisàlide calentona dels llençols i agafar paper i bolígraf se li va fer una muntanya. Millor que fes memòria abans que la son li xuclés definitivament cap a la inconsciència, l'endemà ja intentaria escriure el poc o molt que li hagués quedat al cap... ¿Però quin deuria ser el motiu que les empenyia a baixar fins aquell llac del somni? A mesura que descendien la vegetació s'empobria fins que va arribar un punt que trepitjaven un sòl erm de bosc cremat. En aquell moment va poder recordar que era la Greta qui caminava amb ella, i li explicava que el paisatge sempre havia estat així, piles de cendres on l'herba no creixia. Però més

avall, la vegetació revifava de falgueres i enfiladisses que escanyaven eucaliptus altíssims i altres arbres que no coneixia. Hi havia un silenci de morts, no es sentia el piular d'un sol ocell ni el brunzit de cap insecte. El sol s'havia esmorteït gradualment a mida que s'endinsaven dins del cràter, i ara la llum era tènue com si arribés filtrada a través d'aigua, la vegetació brillava fosforescent. Els marges del llac eren envaïts de falgueres gegantines, i el terra tot encatífat de fullaraca podrida. L'aigua del llac era transparent com el vidre del cul d'una botella, i un cop els ulls es van adaptar a la penombra es va fer palès que era curull de peixos estranys. La Greta va dir que tenien la voracitat de les piranyes i el verí de les escòrpores juntes. Van començar a resseguir un dels marges, però les falgueres, massa denses, i la fullaraca lliscosa del terra, li dificultaven la marxa. Cada vegada estava més lluny del pas atlètic i regular de la Greta qui no semblava cansar-se. Es va haver d'aturar, s'ofegava, l'aire li esmussava els sentits, i els ulls, a cops d'esforçar-se per veure-hi clar, perdien el sentit de la realitat de manera que quan donava una passa no podia calcular on li cauria el peu. Ara la Greta era molt lluny, però abans de ser una silueta esmunyedissa entre el llac i la vegetació, va veure que qui s'allunyava de debò i la deixava sola allí era la Rita. Aleshores va mirar cap a l'aigua. Una bèstia va obrir una boca negra i ampla i envoltada de dents llargues com agulles de fer mitja... I aleshores va ser quan s'havia despertat. Tornà a amagar el cap sota dels llençols i s'encongí tant que més no s'hi podia, com si així pogués escapolar-se de fer-se més preguntes.

XXIII

Tal i com la Rita havia previst, a les costes no hi havia trànsit; de moment, només s'havia creuat amb dos cotxes. Malgrat el malestar que sentia, li era estimulants circular per aquella carretera que sempre estava atapeïda. Passat Vallcarca, va fer una parada, estava completament sola, i una lluna decreixent es retallava al cel. No temia aquest tipus de soledat, perquè li permetia somiar amb els ulls oberts, però el record del que li havia dit al Mafré seguia colpejant-la com un batall en algun lloc del cervell, i si hagués pogut, hauria deixat caure les paraules dites pel més fons i angost d'aquells penya-segats; tanmateix, ja no podia desdir-se'n. Va començar a sentir remordiments en pensar en la Làlia, perquè l'havia ficada en mig d'una brega d'antics amants sense més ni més. Havia començat tot jugant amb ella, i havia acabat per apreciar-se-la sincerament, però la consciència que el desenllaç de l'atzucac no podia més que ferir-la, la neguitejava vivament. De sobte, es demanà a qui volia enganyar, per què no era sincera. Amb la Làlia no havia començat com qui juga, sinó que l'havia utilitzada, primer, potser inconscientment, per donar-se temps i tenir una excusa per tal de no haver de comprometre's definitivament amb el Mafré, però després, l'atracció cap a ella l'havia fet anar més enllà, perquè la Làlia li era útil tant per fer-lo engelosir, com per no quedar-se sola si res no sortia com desitjava. I ara, aquesta estratègia l'espantava, per la perversitat que descobria en ella i perquè se li estava girant en contra. I per acabar-ho d'adobar, rumiava: És una criatura, i, segurament, s'ho ha pres de la pitjor de les maneres i s'ha enamorat de mi. Per tant, es va dir: si vull mantenir una mica de dignitat i la seva amistat, no em queda altra cosa que parlar amb ella amb la mà al cor. Després ho hauré de fer amb ell, per dir-li que m'ha guanyat, i que estic disposada a intentar-ho de nou i des del començament.

Quan en va tenir prou de fondària, de soledat i de lluna va tornar a agafar la moto i conduí fins a Garraf. Allí es va tornar a aturar, però només el temps just per fumar-se un cigarret; sense escurar-lo, el va apagar a terra d'un cop sec de taló. I va emprendre la tornada. Va alentir la marxa quan un auto venia en sentit contrari per l'altre carril i va tombar el cap seguint-lo un moment amb la mirada, la carretera se la coneixia a ulls clucs. Només si hagués mirat endavant mig segon abans hauria pogut esquivar la taca d'oli que hi havia uns pocs metres enllà. Va frenar la moto per esquivar-la, les rodes van patinar i va perdre el domini de la Suzuki que anava de dret cap al penya-segat. La roda davantera va rebotir contra un dels pilons de seguretat de la corba, i per la inèrcia van anar a parar a l'altra banda de la carretera. Va quedar allí atrapada amb el peu dret sota la roda posterior. Però no va sentir dolor, perquè el seu cap, en una de les sotragades, havia picat de front contra el manillar i, instantàniament, havia perdut el coneixement. Eren les quatre quaranta tres de la matinada. Vora un quart de sis una camioneta de repartiments de queviures va haver d'aturar-se perquè les restes d'una moto accidentada li barraven el pas. En menys de mitja hora, la Rita, dins d'una ambulància de la Creu Roja, ingressava a l'hospital de Santa Maria de Bellvitge.

Els trucs de telèfon, que ressonaven al menjador, van despertar la Làlia. En un primer moment, encara mig estabornida, els va confondre amb els del despertador. Quan ja era a punt d'agafar-lo, van penjar. Aleshores va reparar que la Rita no hi era. Va recórrer perplexa el petit pis per assegurar-se'n. Podria ser, rumiava mentre se'n

tornava cap al menjador per ficar-se al llit, que hagi passat la nit amb el Mafré, d'amagatoti per no ferir-me, com si jo fóra imbècil i cega. Va sentir una punxada de gelosia que no va tenir temps de créixer per fer-li mala sang, perquè va tornar a sonar el telèfon. Aquest cop sí que va ser-hi a temps.

-Bon dia -el saludava una veu d'home metàl·lica i fosca-. És vostè familiar de la senyora Rita Álvarez Muñoz?

Es va quedar astorada, un neguit li començava a prémer la boca de l'estómac.

-Sí... No! Per què? -va contestar al cap d'uns segons-. Ha passat alguna cosa?

-Podria vostè, si us plau-la veu parlava monòtona, sense inflexions-, donar-me un telèfon on poguéssim...

-poguéssim?, va estranyar-li el plural- trobar un familiar. És tracta d'un assumpte urgent.

En poques paraules la Làlia el posà al cas que eren companyes de pis i que tota la família de la Rita era lluny, a un poble de la Rioja. De sobte, va aturar-se per preguntar:

-Escolti, pot dir-me abans què passa? No sé qui és vostè ni d'on truca.

-Perdoni'm -la veu va adoptar un to més amable-. Li truco d'Urgències de l'Hospital de Bellvitge, la seva amiga ha sofert un accident aquesta matinada a les Costes de Garraf.

-Què! -la mà li tremolava tan violentament que es copejà l'orella amb l'auricular. -I com està?

-Bé -només va dir l'home, aquella parquedat començava a enervar-la-. Però hauria de venir algú de seguida, i també necessitem localitzar un familiar. No té cap telèfon, vostè?

Sense dir res va obrir d'una estrebada el calaix de la consola on era l'aparell i va començar a regirar entre llapis, bolígrafs, cordons de sabates -¿què coi hi devien fer allí uns cordons de sabates?, es va preguntar-, papers, un catàleg d'una exposició del Mafré i postals. A la fi, va trobar una llibreta de telèfons de tapes granes i força rebregada. Va buscar primer per la lletra a, però de seguida es va adonar que la Rita no hauria apuntat els de casa seva per la lletra del cognom. No recordava com es deia el seu germà, i va decidir passar full per full i resseguir amb l'índex tots els noms amb l'esperança que si el veia el sabia reconèixer. Per sort no n'hi havia gaires, i quan va llegir Santi i que el número corresponent no era el de la província de Barcelona l'hi va cantar de pressa. L'home li va donar les gràcies amb sequedat i li va tornar a recordar que hauria de venir algú que se'n fes responsable abans no trobessin un familiar.

-Jo mateixa vinc de seguida. On diu que està? A Urgències de Bellvitge? Esper! Trucaran vostès al número que li he donat?

Li va dir que sí.

Va respirar fort uns quants cops i va comptar fins a deu. Sentia que si ara començava a moure's, els nervis la trairien i podia fer qualsevol bestiesa. Quan va aconseguir dominar-se una mica va obrir de nou la llibreta dels telèfons. Hauria de fer les quatre trucades dels qui sabés que eren més propers a la Rita. I hauria d'avisar a la Magda. Si almenys el paio aquell de l'hospital li hagués dit el què, perquè tothom li faria la mateixa pregunta... Déu meu!, que no sigui res, un ensurt només, una cama trencada o unes costelles, però que no es quedi en una cadira de rodes! Si us plau, Déu meu!, mormolava en veu alta. Ja no creia en Déu, però es va posar a resar sense saber que ho feia.

Va trucar al Mafré i no li van caldre gaires explicacions. Ell li va dir que venia de seguida.

Es movia pel pis amb una lentitud que l'exasperava però que no podia dominar; els objectes li queien de les mans, tremolava. Quan ell va trucar des del porter automàtic tot just acabava de vestir-se. Abans de tancar la porta del pis es va assegurar que s'endua la llibreta de telèfons.

Ell conduïa cendrós i concentrat, havia dormit poc i malament; sense afaitar, se'l veia demacrat. Quan van deixar l'automòbil a l'aparcament i van caminar apressadament cap a la porta d'entrada de l'hospital era com si la mà que li estrenyia el cor també li escanyés alhora la boca de l'estómac.

Eren en una sala amb mitja dotzena de cadires de plàstic grises. Al cap de no encara cinc minuts va aparèixer un home molt alt, i quan aquest va dir el nom i cognoms de la Rita en veu alta tots dos van alçar-se d'un bot. Se'ls presentà com el doctor Moliner, cap de la Unitat de Cures Intensives. I sense més preàmbuls, els va exposar el primer diagnòstic. Tenia tres fractures al peu dret, les dues costelles flotants trencades, una d'elles li havia perforat el pulmó dret, i traumatisme cranial. La Làlia l'escoltava mossegant-se els llavis per no interrompre'l, l'home no era fàcil de seguir, parlava de pressa i es menjava les erris. Amb voluntat, van entendre que ella era al quiròfan per atallar-li l'hemorràgia del pulmó, que podia entollar-se-li de sang amb el consegüent perill d'asfíxia. El peu, malgrat les nombroses fractures, s'acabaria de recuperar satisfactòriament amb un temps de rehabilitació. A banda de la lesió del pulmó, que era raonable esperar que la superés satisfactòriament, el problema greu era el cop del cap. Tot i això, els va dir, la vostra amiga ha estat de sort, perquè només que hagués rebut l'impacte mig centímetre més avall hauria perdut l'ull dret. En definitiva, la Rita tenia una esquerdada al lòbul frontal dret que de dalt a baix feia més de dos centímetres; el cop li havia produït un hematoma intern, i estava en coma. El doctor intentava ser didàctic, però era molt cru. Va resumir-los que podien succeir tres coses. Una, que l'hematoma no fos absorbit per si sol, aleshores haurien d'intentar aspirar-lo amb el consegüent perill que hi ha en tota intervenció al cervell. Dues, no intervenir, deixar l'hematoma i esperar fins que ella sortís del coma, si es que en sortia..., però aleshores, el mateix hematoma, com una gangrena, podia lesionar més teixit cerebral. I la tercera, l'òptima però més improbable, que l'hematoma s'absorbís ràpidament i que despertés del coma abans de quaranta-vuit hores.

-De moment cal observar com reacciona a aquesta intervenció, després deixarem passar entre dotze i divuit hores. Si en el decurs d'aquest temps ella no ha despertat, haurem de decidir què fem. Esperem que arribi aviat un familiar perquè necessitarem el seu consentiment -va dir?los en acabar.

La Làlia va comprendre que ja no calia preguntar?li res. Si se'n sortia, segurament no ho faria asseguda en una cadira de rodes. I se'n sortiria. Havia de sortir-se'n, per força. I s'anava matxucant amb la mena d'arguments engegats als quals ens aferrem quan ens neguem a acceptar una desgràcia.

-I quan la podrem veure? -va preguntar?li ella alçant més el cap per trobar els ulls del doctor, dos traquets grisos i inexpressius que la miraven des de darrera d'unes ulleres de cul de vidre.

Amb gest cansat, els va fer seure, fins ara ni s'havien adonat que tots tres havien estat a peu dret.

-Un cop hagi superat el post-operatori d'aquesta intervenció, la portarem aquí, a la UCI -i amb el cap va assenyalar la porta d'enfront seu i que tenia una obertura rectangular de vidre a l'alçada del cap-. Vostès, encara que no siguin de la família, podran entrar, però ja els informo que no és permès que ho faci més d'una sola persona, i que el temps d'estada és limitat.

Quan el metge va marxar van restar muts, aclaparats i cap cots, com si s'estudiessin el dibuix de les línies rectes que tallaven el terra de linòleum fent quadres. La Làlia en resseguia una que anava directa a la porta de la UCI, i s'hauria quedat així qui sap l'estona, sospesant quanta desgràcia havia suportat ja aquella recta, si no hagués estat perquè ell la va agafar de la mà i va dir: Anem a fer un cafè, haurem d'estar-nos moltes hores aquí.

Però tampoc no hauria pogut assegurar que fos ben bé això el que li havia sentit dir.

XXIV

A mesura que transcorria el matí, la Làlia s'havia afeblit més i més per dintre i ja passat el migdia se sentia de la mateixa consistència que un cartró mullat. La mica de conversa que havien mantingut ella i el Mafré amb un parell de companys de la Rita de La Clara, s'havia esllanguit lentament, i ara, tots quatre, en silenci, miraven de tant en tant i amb una aprensió mal dissimulada la porta de la UCI per on havien entrat la Rita.

No feia ni un parell d'hores que un metge jove, membre de l'equip del doctor Moliner, els havia informat que la intervenció havia anat bé: el forat del pulmó no era tan gros com s'havien temut abans d'obrir, i l'endemà, si no succeïa cap imprevist, li traurien els tubs de l'oxigen. També els havia dit que la Rita s'havia mogut i havia emès un petit gemec; era un bon senyal, potser no trigaria a despertar del coma. Potser.

Feia una estona que no es creuaven cap paraula, quan van veure entrar a la sala el mateix auxiliar de clínica que els havia acompanyat a tots, seguit del doctor Moliner i un home jove. La Làlia va tenir un pressentiment: el noi havia de ser Santi, el germà gran de la Rita, i el seguí amb la mirada fins que ell va desaparèixer darrera del doctor per la porta de la UCI. Quan al cap de poc en van sortir, el doctor Moliner se'n dugué el jove.

Després que el Mafré aconseguís que la Làlia el seguís fins el restaurant, tot i que cap dels dos no menjà gairebé res del que els hi van servir, van tornar a la sala d'espera. Assegut al costat de la Júlia hi havia el jove d'abans. En veure'ls es va posar dempeus i es va presentar. Era Santi. A la Làlia li agradà de seguida i li va passar pel pensament, tan fugaçment que ni es va detenir a raonar?ho, que un home així el voldria per a ella. Ell la mirava amb els mateixos ulls blaus de la Rita, però com que en aquests no hi trobava ni la picardia ni la malícia de la seva amiga, els trobà més dolços i que se'n podia confiar. Estava prou sencer com per poder dir?li unes poques paraules afectuoses, però li va semblar que es mirava el Mafré amb recel, malgrat que ella no podia saber que les vegades que la Rita li havia parlat del pintor per telèfon, ell havia notat, tot i la distància, una soterrada inquietud en la veu de la seva germana. La Làlia va asseure's una estona al seu costat i s'obligà a donar?li conversa, però ell només responia amb monosíl·labs desmaiats.

Cap allà les set del vespre va reaparèixer el doctor Moliner i se'n tornà a endur en Santi. En tornar, se'l veia una mica més animat. Els va dir, perquè els quatre se'l miraven amb avidesa, que ella evolucionava perfectament de la intervenció al pulmó, i que en la segona ressonància magnètica del crani s'havia revelat que l'hematoma començava a ser absorbit, però si l'endemà a les vuit del matí encara no s'havia despertat, començarien a prendre's seriosament la possibilitat d'una intervenció.

Les finestretes estretes i altes de la sala d'espera només reflectien retalls oblics de l'interior. Havien marxat els companys de la Rita de La Clara, quan van sentir-se passes apressades pel corredor i de seguida va aparèixer la Magda amb cara d'angúnia.

-Em sap greu arribar tan tard, Làlia, bonica -la va abraçar-, però m'he trobat amb un embús de ca l'ample; a aquestes hores, el trànsit, és horrorós!

Va haver de comptar fins a deu abans de desfer-se amb suavitat de l'abraçada, perquè ja notava la coïssor del

plor als ulls. Aleshores va afanyar-se a presentar-li el Santi. La Magda va mostrar una vegada més el seu sentit pràctic. Va cridar un moment a part el Mafré per preguntar-li quantes hores feia que ell i la Làlia eren allà. En saber-ho, els va dir a tots dos que fessin el favor d'anar a descansar, que si la Rita era a la Unitat de Cures Intensives no calia que ningú es quedés a passar-hi la nit, i que més valia que reservessin les forces per quan sortís i la duguessin a una habitació normal. Ella es quedaria una estona amb el germà i miraria de convèncer-lo perquè ell també anés a descansar. Mentre la sentia parlar, se li encongí el cor només de pensar que podia trobar-se?la morta l'endemà; volia creure's que si s'hi quedava ho podria impedir, i tot i que va intentar protestar i rondinar que ella es quedava allí, com que cap d'ells dos li va fer cas, va acabar per assumir-ho. Abans de marxar, en Mafré va mormolar alguna cosa referent a un client i va sortir per trucar des del seu mòbil. La Magda es va acostar a la Làlia i li va comentar en veu baixa que se'l veia molt ensorrat. ?Mai no ho hagués dit d'ell..., potser sí que se l'estima de debò i no només per anar de gresca? postil·là. La mirà dolguda, però la Magda va fer veure que no se'n adonava. En el fons, però, li sabia greu haver fet aquell comentari tan poc afortunat.

La Làlia va decidir que aquella nit dormiria a Vilanova, però li va demanar al Mafré que l'acompanyés primer al pis per recollir ni que fos una muda i el raspall de les dents. Quan van obrir la porta, la Maia va sortir d'un salt miola

nt un marrameu de pànic, i, com si l'empaitessin un centenar de gossos, va fugir esverada escales avall. Els va fer un bon ensurt. Ningú hi havia pensat més, en la gata. Gràcies a la paciència d'ell, i a un plat del seu pinso favorit, van aconseguir, primer, que pugés cap a dalt i, després, que entrés a dintre la casa.

L'anècdota amb la Maia la va ajudar a superar els primers moments al pis. Li semblava que, des que havia arribat, havia passat molt de temps, com si aquella hagués estat sempre la seva llar, i, en recordar-se'n del seu primer dia allí, li van tornar a venir ganes de plorar. Amb un bon cop a la porta de l'armari de l'habitació de la Rita, que no tancava bé si no era d'una empenta, va substituir el plor per la ràbia. Va voler allisar una arruga que s'havia fet en el cobrellit de quadrets de colors en deixar-hi la bossa, però li arribà una flaira de vainilla i va sortir corrents.

Quan una mica més tard enfilaven pel camí de terra que duia a la casa dels avis, ella el va convidar a sopar, suposava que també per a ell aquella seria una nit molt llarga. Tot i veure'l només de perfil, va percebre que li havia agradat la proposta.

-Mafré -li va dir quan el Volkswagen va aturar-se davant la porta del jardí- No creus que ens convé que ens aclarim?

Ell va bufar abans de replicar-li que ja tindrien temps més endavant per lamentar-se, i, com si fugís, va obrir la seva porta per sortir. Ella també va sortir, però ràpidament va fer la volta al cotxe i se li plantà al davant, mirant-lo de fit a fit:

-Ara no, t'ho prego.

-Per què sempre fuges?

Ell es deixà caure al capó de l'automòbil, com si en aquells moments no pogués tenir-se dret i escoltar-la alhora.

-Vols que t'ho digui? Doncs no ho sé, jo només em deixo dur, faig i faig, sense pensar.

Ella anava a replicar-li, però s'ho repensà, ell tenia raó, aquell no era un bon moment per parlar de segons què.

El Mafré, mentre la seguia cap a la porta de la casa, va estar a punt de prometre-li que en parlarien més endavant, però aleshores s'adonà de sobte que, des d'aquell matí, el seu futur seria incert perquè estaria lligat al de la Rita, i ja no va voler dir-li res.

Va rebre'ls el Roger, per entre mig de les seves cames va aparèixer el Canyella fent bots i bordant d'alegria. Com que la Làlia no li va fer massa cas, es va quedar ajagut al replà expectant, amb una cara de pena inconsolable mentre panteixava i treia un pam de llengua rosa. El Roger va pensar que en Mafré deuria ser un amic molt especial de la seva néta, perquè si no, es preguntà, a quin sant venien tots dos i sense avisar. Va convidar-lo a entrar molt amablement.

La Roseta, després de saludar la Làlia i de presentar-se al Mafré, se'n va tornar a la cuina a treure més menjar del congelador, amoïnada perquè no li agradaven els imprevistos; li era insòlit que la Làlia es presentés a sopar amb un amic sense haver-los-en dit res abans. Va passar-li pel cap, com un llampec, que hi deurien haver raons prou fortes que ho justificuessin, però se n'oblidà tot seguit amb els tràfecs del sopar.

Les raons les va saber a taula.

-Aquesta nit també em quedaré a dormir -va anunciar-los sense intenció de justificar-se.

L'àvia la va mirar interrogant-la amb les celles alçades. La Làlia va mirar el Mafré en demanda d'ajut, però ell no se n'adonà i va somriure'ls educadament, aleshores va fer una bufada abans de dir:

-La Rita està a l'hospital. Aquesta matinada ha sofert un accident, de moto, i jo... -va tornar a buscar amb insistència els ulls del Mafré, i aquest cop ell va aclarir:

-Bé, el que succeeix és que no es veu amb cor de quedar-se sola al pis de Sitges. El cert és que la Rita està molt greu.

-I ara, Làlia, i tant!, no has ni de demanar-la, una cosa així -va posar-se al cas ràpidament l'avi, i mirant el Mafré

va afegir:- Si hi ha alguna cosa que pugui fer, jo sóc metge, retirat, però... -no va saber com acabar la frase. Mentrestant, la Làlia s'havia anat encongint a la cadira i es mirava l'estampat de margarides de les estovalles.
-I com ha estat? -va inquirir-los la Roseta-, vull dir, l'accident.
-laia, si us plau, ara m'estimaria més no parlar-ne.
-I, és clar, té raó la noia, -el Roger va mirar la seva dona amb reprovació, i ella es va encongir d'espatlles, tampoc no creia que hagués demanat res d'estrany.

Allà les onze, el Mafré considerà que ja era l'hora de marxar i s'acomiadà del Roger i la Roseta que no havien gosat encara aixecar-se de taula. La Làlia el va acompanyar a fora, ja havien quedat que l'endemà passaria a recollir-la a tres quarts de vuit. Abans d'entrar al cotxe, ell li va donar les gràcies, pel sopar i, sobretot, per la companyia que havia estat molt grata.

Ella es quedà encara una estona al jardí, acompanyada pel Canyella que finalment havia aconseguit escapolar-se dels amos. Plena de frustració, escoltà com s'esmortia el soroll del motor i de les rodes botant pel camí de terra, i, per un moment, va reviure la mateixa vulnerabilitat i nuesa que havia patit de petita quan alguna vegada els companys de joc l'havien acusada del que no havia fet. Quan ja no van quedar ni la pols ni el soroll de l'auto es va sentir molt sola, i entrà a la casa amb el Canyella, també moix, al seu darrera.